

LOV OG EVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 7	SEPTEMBER 1991	27. årg.
-------	----------------	----------

Synderes frelse

Det som er lavt i verden, og det som er ringeaktet, det utvalgte Gud seg, det som ingenting er, for å gjøre til intet det som er noe, for at intet kjød skal rose seg for Gud.
1. Kor. 1,28 f.

Den barmhjertige Gud bevare meg vel for en kristen kirke der det ikke finnes syndere. Jeg vil være og forbli i den kirke og i den flokk av mennesker, der det finnes forsakte, syke og skrøpelige, som innser og kjenner sine synder, sin elendighet og jammer, som også stadig sukker og roper til Gud av hjertet om trøst og hjelp, som tror syndenes forlattelse og som for Ordets skyld lider forfølgelse. Satan er listig og slu; han vil ved sine svermere innbille de enfoldige at evangeliets preken er

ingen ting. Nei, vi må gripe til noe annet, som å føre en hellig vandel, bære korset og lide meget forfølgelse; og gjennom det falske skinn av selvvalgt hellighet, som er imot Guds ord, blir mange forført. Men vår rettferdighet og hellighet er Kristus, og i ham, ikke i oss selv, er vi fullkomne. Hermed trøster jeg meg og holder meg til Paulus' ord, at Kristus er blitt oss visdom fra Gud, rettferdighet, helliggjørelse og forløsning, 1. Kor. 1,30.

M. Luther

Synd

Av Ole Rolfsnes

I dag skriver og taler folk meget om forskjellige slags synder, som for eksempel seksualitet, hor, narkotika og andre rusgifter. Ja, det ser ut for at de er blitt så aktuelle og populære som om andre synder ikke betyr stort.

Men det finnes jo mange mennesker som aldri har vært borti eller behersket av slike synder, og disse går iblant oss som respekterte og gode mennesker, og er nesten betraktet som syndefri.

Men Jesus sa jo om slike mennesker at tollere og skjøger går før dere inn i Guds rike. Hva slags synder var det så som stengte dem ute fra Guds rike? De levde jo ikke i hor eller var slaver av narkotiske stoffer. Jo, de trodde om seg selv at de var rettfærdige for Gud på grunn av sitt fine liv. Og dette er en synd som stenger folk ute fra himmelen, like sikkert som hor og rusgifter, og jeg tror at vi i Norge har like mange som lever i denne synd som dem som lever i hor og under rusgiftene sin makt. Men disse skriver og taler folk ikke så meget om, og det er vel ikke så rart, da de er samfunnets beste borgere.

Så vil jeg nevne to synder til som det ikke skrives så meget om, og det er havesyke og pengekjærlighet.

Disse synder kan være så godt kamuflert eller skjult at de er meget vanskelig å oppdage, om du ikke lever i disse menneskers nærhet og har med dem å gjøre i pengesaker. De er meget vanskelig å oppdage også for dem selv, som lever midt oppe i dem. Jeg undres på om jeg tar mye feil når jeg sier at dette er vår største og farligste synd i dag. Vi som er gamle, har hele vårt liv måtte leve i trange kår, der vi måtte tenke over hver krone vi la ut for å få endene til å møtes. Og i dag får vi over 2000 kroner i pensjon for måneden, noe som vi aldri før har opplevet. Under de forhold jeg lever, kunne jeg godt klare meg med det halve, og da melder spørsmålet seg hva jeg skal gjøre med resten. Her går det nok ikke an å sette opp et skjema, for vi lever under så ulike forhold, men en ting er sikkert. Den pengekjære han vil samle for å få mer, eller komme med krav om å få mer. Den derimot som ikke er pengekjær gir bort overskuddet, for han vet jo at neste måned får jeg mer. Og våre barn har jo alle god fortjeneste, så de har mer enn nok. Så å samle til arv for dem, det er lite nødvendig. Og vi vet jo ikke hvorledes de vil bruke pengene, det kan like godt bli til forbannelse som til

velsignelse.

Jeg undres på hvor mange det er som har bryderi med disse synder, og som må kjempe ved nådestolen for å vinne seier over dem? Disse synder kan føre oss i fortapelsen, om vi unnskylder dem og lar dem få råderom og makt over hjertet. Havesyke og pengekjærlighet hersker ikke bare i den verdslige og ugudelige verden, men den har også vunnet stor inngang hos de troende. Derfor vil jeg med disse ord få advarer deg så godt jeg formår. Gud har gitt oss klare advarsler i Bibelen, og det er Judas, en av Jesu disipler, og Annanias og Safira. Der ser vi hvorledes det går når havesyke og pengekjærlighet får makt over vårt hjerte.

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., navn og adr.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.

Eksp.: Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11
3770 Kragerø, tlf. 03-99 08 45

Alt som har med bladets eksp. å gjøre, såsom tinging, oppsigelse og adresseforandring blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kass. M. Frafjord
Postgiro 5 68 21 33.

Red. Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11
3770 Kragerø,
tlf. 03-99 08 45

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Karl B. Bø,
Vistnesvn. 13, 4070 Randaberg. Tlf. 04-41 87 46
Kass. Margrete Frafjord,
Boks 89, 5582 Ølensvåg
Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3204.10.10222

Og i 1. Timot. 6,10 leser vi at pengekjærlighet er roten til alt ondt, og av lyst dertil har somme faret vill fra troen og gjennomstukket seg selv med mange pinsler, og du Guds menneske fly disse ting.

Her vil det beste være å gi bort det du kan spare hver måned, og da vil du nok få merke om du er pengekjær eller ei.

Jeg vil ta med ennå et forhold, som jeg ser enkelte peker på nå og da, og denne synd vil jeg kalle moten.

Om vi peker på den og kaller den synd, så vil ikke folk tro oss. Men det forskrekker meg i høy grad når jeg ser hvordan denne synd griper om seg. Det er ikke så underlig at verden beherskes av en slik last, men at de som kaller seg Guds folk kan leve i en slik synd forskrekker meg. Vi kan se at de lever i den uten blygsel, både på sangertribunen i de troendes forsamling og på talerstolen. I Romerbrevet 12,2 sier jo Gud med klare ord: *Skikk eder ikke lik med denne verden!*

I Spurgon sine skrifter leste jeg at han en gang spurte sin mor om hva synd var. Tenk om vi kunne gi våre barn et så godt svar som han fikk. Hun svarte: Det som svekker din dømmekraft, gjør din samvittighet mindre følsom, fordunkler bevisstheten om Guds nærhet og forringer gleden i arbeidet i Guds rike, kort sagt, alt som svekker, er synd.

Evangeliet er en Guds kraft til frelse!

Les Rom. 1, 1-17.

Paulus hadde fått en nådegave. Han hadde fått nådegave til å forkynne evangeliet! Det var altså noe han hadde *fått*. Evangeliet er med andre ord noe man får.

Kanskje tenker du som så, at jeg er jo i en slik forfatning, at jeg kan da umulig få noe av Gud. Han må da bare forakte meg. Med alle mine synder, gjentatte nederlag, tvil og vantro, og alle de ting som bare Gud og du vet om.

Da må du se på Paulus! Hvilken forfatning var så han i, da Herren møtte Ham og *gav ham* evangeliet? Jo, han var på vei til Damaskus i den hensikt å fengsle og *ta livet av* Guds barn. (Om du så tenker at, ja, men siden så levde Paulus rett, slik som vi naturlig tenker oss det, da må du igjen se på Paulus, og hva han skriver i Rom. 7. Det var erfaringer Paulus gjorde *etter* møtet på Damaskusveien).

Og det var ikke Paulus' eneste synd. Årsaken til at han i det hele tatt befant seg i denne stilling, var at han hadde forkastet, eller i sin fari-seiske blindhet ikke så, alle ord, GT's ord, om en Gud som er *syndere* nådig. Derfor gikk han også på

egenrettferdighetens vei - i tjeneste for en streng og hård Herre.

Du leser i Skriften om gamle Simeon (han kalles nå *den gamle* selv om Skriften ikke sier noe om det), som kom til templet på Jesu omskjærelsesdag, drevet av Den Hellige Ånd. Simeon og Anna Fanuelsdatter, *de stille i landet*. De hadde lest de samme skriftene de, som Paulus, men de hadde møtt *en annen Gud!* Derfor hadde de også *en annen ånd!* De var blitt av de stille som ventet på Israels trøst. Trøst! Bare se forskjellen på dem og Saulus der han fór frem.

Han for å slå ihjel; de, i hans øyne, vantro. Mens de talte trøst til Israel. Dette lever side om side, den dag i dag!

I denne tilstand stanser Herren Paulus og gir ham evangeliet. Gir ham nåde. Evangeliet er altså for Paulus!

Og når Paulus siden innvender: «Men jeg har jo forfulgt ditt folk osv». Så får han ikke noe svar på det. Men Herren sier: «Dra ut! For jeg vil sende deg til hedningefolk langt borte». Herren vil ikke høre om disse gamle syndene. Nå må du

forstå det Paulus, at det er blitt *noe nytt*. Det er deg forlatt, det gamle! Se, jeg har gitt min Sønn i ditt sted til soning for dine synder. Det var dette, *din synd*, jeg bar der på korset. For *all verdens* synd, var det.

Der på korset bar ikke Jesus straffen kun for de synder som til da var begått, men også for dem som skulle komme. Hvordan skulle vi ellers bli frelst? Dette vil altså si at det er betalt for deg *helt fram*.

Da Jesus stod opp av graven, da var det tilveiebragt en fullkommen rettferdighet som Gud kunne kle og skjule synderen i. Det er denne Guds kledning; det egenrettferdige menneske avviser, og går evig for-tapt.

Paulus hadde nådegave til å *forkynne evangeliet*. Om dette evangelium taler han to ganger her, og kaller det *Guds* evangelium, og *Hans Sønn*s evangelium. Og når Jesus taler om Den Hellige Ånd, som Han skal sende til verden, da sier Han: «Han skal herliggjøre *meg*.» Det er altså *Den treenige Guds* evangelium. Og evangelium betyr: *Godt budskap*. Paulus hadde nådegave til å forkynne et godt budskap! Og hvem trenger det? Om du gikk inn i et fengsel, med myndighet til å rope ut: «Dere er fri!». Tror du det ville være et godt budskap for dem? Eller til et folk som var okkupert av en brutal fiende. «Dere er fri! Fienden er beseiret!»

Og det er nettopp menneskets situasjon. Okkupert av en fiende, nemlig djevelen! Men også som en fange som p.g.a. sin synd, selv er skyld i sin situasjon. Vi synder til tross for at Gud har sagt nei, og vi bindes og blindes mer og mer av de krefter som holder oss borte fra Gud. Fanger - i den tro at vi er fri. Drevet frem av *lyster og begjæringer*.

Herren ser forbi alt dette, og roper det ut: «Dere er fri!» Eller som vi leser det her «Blant dem (hedningene) er også dere kalt til Jesus Kristus». v. 6. Også *du*! Du er ikke kalt til alt dette strevet fariseeren vil legge på deg, men til Jesus Kristus!

Fariseeren elsker å legge byrder på folk. Han har aldri sett inn i hvor stor synden er, derfor taler han også mye om alvor, oppriktighet og slike ting, og lesser byrder på folk, står det.

Den fariseeren som er deg nærmest, han finner du i ditt eget hjerte. Det er han som taler der inne om alt *du* må være - og alt *du* må gjøre for å takkes Gud. Likesom lovens tale. Forskjellen er bare den himmelvide, at loven stiller fullkommenhetens krav, mens vårt eget fariseiske hjerte tilpasser det hele etter hva vi makter.

Du må se til å bli annerledes her, og annerledes der. Og så tilbyr han deg alle slags masker som du kan

skjule sannheten om; at du er en fortapt synder, og ikke noe mer!

Og til å begynne med legger du gjerne trøst i vei. Og da skal det bli greie på alt. Det skal bli skikk på kristenlivet, andakt, bønn, lesing, kort sagt, du skal bli skikkelig åndelig!

Men etter hvert som nederlagene og skuffelsene er blitt mange, så begynner det å bli tungt på denne veien. Kjødet viser seg å være en masse du ikke rår med. Håpløst gjenstridig er det, og i tillegg så har det da også fått lesset innover seg et villnis av lover, bud og regler.

Hør hva Paulus har fått nådegave til å forkynne: «Blant dem er også dere kalt *til Jesus Kristus*». Han hadde fått nådegave til å forkynne *det gode budskap* for å virke troens lydighet blant alle hedningefolkene. *Troens* lydighet! Vi er gjerne så mer enn villige til å gi tvilen rom. Det går av seg selv! Nå skal du gi evangeliet rom! Gud har kalt deg til det! Troen er nemlig noe som virkes av det evangelium du hører. Stiller du deg avvisende til evangeliet og ikke vil slippe det inn på deg, da kan du bare drømme om troen!

Du kan ikke leve, eksistere, uten mat. Således kan heller ikke troen leve, eksistere, uten noe å forholde seg til, nemlig evangeliet!

«For i det åpenbares Guds rettferdighet av tro til tro. Som det står skrevet: Den rettferdige av tro skal

leve» v17. I *det*, evangeliet - åpenbares Guds rettferdighet. Guds rettferdighet er denne gave som er oss gitt i Jesus Kristus! Som du og jeg skal få kle oss i. Dette er vanskelig for tanken. Det å likesom få plassert det rett. Men for å si det enkelt og rett på sak. «Når et menneske ved det vitnesbyrd det har hørt om Jesus, har fått rettet hjerte og sinn på Ham, da *er* det menneske frelst, og d.v.s. ikledd *Guds* rettferdighet for Gud!» Joh. 6,40.

Og Sønnen ser du i det budskap du hører om Ham. v.16. Hvordan kan det være en slik kraft i evangeliet? Kraft til frelse! Jo, for det taler til oss, om noe som er gjemt *i himmelen* for oss! I himmelen, der hvor ingenting forgår! Det kan ikke visne, ikke ruste, ikke stjeles, ikke flekkes til, ikke smittes av vår synd, eller noe annet på jord.

Det er i himmelen! Så lenge vi får se hen til det, blir vi i Gud, står det. Joh. 15,9. Det er der, i nådeordet, og bare der, Gud har samfunn med et menneske. Da er vi innpodet som grenen på treet. Da flyter Hans liv i oss. *Himmelsaften* som O.V. Sends-tad kaller det.

Det merker også en troende, når evangeliet begynner å lyse for ham. Han blir som Paulus skriver her, *opplivet*. Det er himmelsaften som flyter med glede og fred, i evangeliet.

Å, det er mange som faktisk tror det er en slags kristen ydmykhet, å tvile på evangeliet og holde seg tilbake. Det er *døden!* Du som er utenfor har ingen annen adgang, og du som er innpodet, du visner og faller av. Tørker inn, rett og slett.

Men kan vi bare tro når vi vil da? Guds ord advarer oss ihvertfall mot å søke liv og salighet noe annet sted enn der vi først fant det. Ved Jesus Kristus og Ham korsfestet. Der er den åpne dør! Den *evig* åpne dør. Og se du bare på det, så vil det også komme til å åpne ditt hjertes dør! Og uten å vite riktig hvorledes det går til, så får du erfare himmelsaften, Jesus er blitt din!

Da kommer du trøstig til Ham, midt i synd og nederlag, for du vet *av hjertet* at Han er en Frelser *for deg!* Og Han kan ikke forandres! Det Han er, det vil Han også forbli til evig tid. Hebr. 13,8.

Å du, om vi kunne be fram denne nådegave iblant oss; *sjele(om)sorg!* Denne nåde, å kunne gå inn til fangen der han sitter, og føre ham ut i *friheten*. Be, og det skal bli gitt dere, sier Jesus.

Vi er omgitt av et totalt mørke åndelig sett, men, sier Jesus: «La således deres lys skinne for menneskene». «Dere skinner blant dem som lys i verden *idet dere holder fram livets ord,*» står det.

Vi har ikke noe lys i oss selv å holde fram for verden. Våre beste

gjerninger kan en hvilken som helst fariseer etterligne, og enda til gjøre bedre. Det skjer da også! Nei, lyset er *livets ord!* Det er Jesus! Han som døde for oss ugudelige, til fastsatt tid, mens vi ennå var skrøpelige. Hør det du som er utenfor! Evangeliet er for deg! Det når *utenfor*, likesom Jesus kom *hit ned!*

Tenk på Jesus! Han så utover denne religiøse byen, Jerusalem, og gråt over den. «Hvor ofte jeg ville samle dine barn, som en høne samler kyllingene sine under vingene». Et fint bilde! Sånn gjør hønemor, når fare truer, samler de under vingene, de små og vergeløse, og det er nettopp hva vi er i denne sammenheng.

Slik er altså Herren! Det står skrevet! *Men dere ville ikke! Derfor*, og ikke p.g.a. sine mange synd i og for seg, gikk Jerusalem tapt. De kjente ikke sin besøkelsestid. De kjente ikke sin Herre!

Gjør du det?

Einar Kristoffersen

«Forlat oss vår skyld som vi og forlater våre skyldnere»

Bønnen «Forlat oss vår skyld», er selve det nye menneskets hjerteslag. Det er nettopp herfra alle øvrige krefter i det nye mennesket settes i bevegelse. Hvis hjertet stanser i kroppen og ikke mere driver blodet gjennom årene - da er det slutt med livet. Da flykter sjelen. Så også når denne bønnen opphører - så en ikke lenger sukker om forlatelse, ikke lenger behøver å komme til nådestolen. Da er det slutt på nådelivet. Da flykter Guds Ånd.

Vi vet at om alt annet som tjener til liv og gudsfrykt finnes hos et menneske, men denne avhengighet av nådestolen mangler, så er alt falskt og dødt. Derfor er det viktig at vi til enhver tid prøver oss på om vi er avhengig av å ligge ved nådestolen. Altså om vi lever i en sann og drivende syndserkjennelse, om vi har den femte bønnen som vår kjæreste bønn, vår innerste hjertes trang. En bønn som stadig vekk går som åndedrettet fra vårt hjerte.

Det første denne bønnen vil tale til oss er følgende: Herren lærer sine barn i denne daglige bønnen å be: Forlat oss vår skyld. Av dette legger jeg merke til hvilke egenskaper hans

barn forventes å ha. For det første ser jeg at hans barn vil være slike som aldri kommer forbi det stadium da de kjenner behov for forlatelse og altså også kjenner på de synder som bekymrer dem. Herrens mål for denne bønnen kan ikke være at vi skal gi et tomt uttrykk for noe som vi ikke mere behøver bekymre oss for. Han har ikke invitert oss til en hyklerisk bønn. Nei, det skulle i sannhet være uttrykk for virkelig bekymringsfulle forhold. Må Gud advare oss sterkt mot det hykleri at vi skulle fortsette å be denne bønnen - samtidig med at vi ikke var oss bevisst synder som virkelig bekymret oss!

Så kan vi da trekke den slutning at denne bønnen vitner om at de rette kristne, det er slike som har en vedvarende syndserkjennelse. Derfor har de et stadig behov for å være overbevist om syndenes forlatelse. Dette var det første vi burde lære og tenke alvorlig over.

Vi skal også merke oss at det ikke behøver være noe bevis imot vår kristendom at vi kjenner på disse bekymrede synder.

(Fra C.O. Rosenius: «Fader vår!»)

1. bud

«Jeg er Herren din Gud. Du skal ikke ha andre guder enn meg»

2. Mos. 20,2-3

I motsetning til avgudene som oppstår i menneskets hjerte og tanker, så er den sanne Gud en Gud som åpenbarer seg for mennesket.

Avgudsdyrkelsen, de falske religioner, går alltid ut på å søke å finne guddommen ved ulike øvelser. Dette finner vi også stadig ikledd kristelige former og utgitt for å være nettopp kristendom. Enten at du rett og slett skal finne nåde for din sjel ved dette selvstrevet, den spesielle innvielsen eller hva det nå for anledningen måtte være. Eller at du skal få del i en særdeles helliggjørelsesopplevelse og nådegaver. Sin enbårne Sønn kunne altså Herren gi av nåde, men disse ting, skal han først ha betaling for!? Ja, prøv å få det til å henge isammen! Forskjellige ting mennesket må foreta seg for å nå den «rette» tilstand. Her kan du være viss på at du tvertimot har med avgudsdyrkelse å gjøre. Og Herren advarer deg, og sier: «Du skal ikke ha andre guder enn meg».

Hvem hadde kalt på den sanne Gud, dengang Han skapte himmel og jord, mennesket og alle ting? Ingen! Av sin egen frie vilje gjorde Han det. Hvem hadde kalt på den

sanne Gud, dengang Han åpenbarte seg for Abraham, og kalte ham ut av avgudsdyrkelsen i Ur i Kaldea? Ingen! Hans *egen lyst til barmhjerthet* (Mt. 12,7) drev Ham til det. Og dengang Jesus døde på et kors, utenfor Jerusalem, til en soning for all verdens synd, hvilket menneske hadde da hatt forstand til å be Gud om en slik frelse? Ingen! Det oppkom *alene i Guds hjerte* å frelse deg slik.

Den sanne Gud er en Gud som åpenbarer seg! Han kommer til oss! Jeg er – slik begynner det 1. bud. *Jeg er Herren din Gud!* Og følgelig *ingen andre!* Det er *jeg* som taler til deg nå, i dette budet, jeg er Herren din Gud. Hører du ikke? Det er bare en person som omtaler seg selv som et *jeg*. Den sanne Gud åpenbart!

På denne bakgrunn ser vi at vi ikke behøver å dra til hedningeland for å finne brudd på det 1. bud. Vårt eget hjerte bedrar oss her. Til å lete etter Gud i vårt eget hjerte, i tanker, i følelser, i samvittighet, og bekreftelse på Hans nærvær i sjelen ved ytre gjerninger og manifestasjoner, og kommer således ut med et vrengebilde av den sanne. Slik *du* tenker deg Ham! Du skal ikke ha andre guder enn meg, sier budet!

Utleggelsen av dette budet gir Jesus oss, og sier: «Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din kraft og av all din forstand». Luk. 10,27. Her siktes inn på *hele* mennesket. D.v.s. *alle* livsytringer. Og de skal *alle* være siktet inn på *Herren*. Og vi skal legge merke til de små ordene som går igjen (for vi mennesker har det med å trekke ifra, og legge til, alt ettersom), *hele* og *all*! *Alt* i deg skal elske Herren din Gud, og *alt* i deg skal helt og fullt elske Herren din Gud. Hele ditt hjerte, og all din forstand, osv. Dette peker tilbake til en tid da Gud og menneske var ett. En vilje! Og åpenbarer således synden i vår tid. Det er ikke lenger som det var! Mennesket har fått egenvilje som trosser Guds vilje. Er i et naturlig opprør. Den største selvfølge i menneskelivet er at det er i opprør mot Guds vilje. Dette er det normale, det naturlige for oss. For vi er syndere av naturen! I sin blindhet så roser mange dette og sier: Gud har gitt oss en fri vilje! God teologi langt inn i lutherske rekker i dag det! Nei, den er såvisst ikke fri, men tvertimot trellbundet av synden. Se bl.a. Rom. 7. om du ikke har erfart det selv! Nei, det var ikke Gud som gav oss en fri vilje, men djevelen som trellbandt den, i syndefallet. Og der sitter mennesket! Det som en gang var en ren kjærlighet til Gud og til Hans vilje,

det er nå forvrengt til en «kjærlighet» til egne lyster og begjæringer. Våre livsytringer strekker seg ikke lenger naturlig mot Gud, men mot oss selv og synden, og mennesket er således henvendt til å dyrke og tilbe seg selv! Det er blitt sin egen avgud! Her kommer budet til oss igjen; jeg er Herren din Gud. Du skal ikke ha andre guder enn meg.

Din Gud, eller avgud, er det som fremfor alt fyller ditt hjerte som du elsker, som du setter din lit til osv. Da ser vi at i menneskehjertet kan det vrirle av avguder.

En bruker kan hende timer foran speilet på sitt eget utseende, i den hensikt å tiltrekke seg andres oppmerksomhet, ros og tilbedelse. M.a.o. i den hensikt å plassere seg selv i sentrum for andres oppmerksomhet. I Guds sted! Siden går kanskje det samme menneske til kino eller på rockekonsert for å møte og selv tilbe sine helter. Her blir nye avguder avslørt. Disse har den plass Gud skulle ha!

En annen igjen takker ikke Gud for en sunn kropp og en god helse, men dyrker dette til en forherligelse av seg selv! Det ser vi mye av idag! Hva sier budet?

Atter en annen har hele sin fortrøstning i det han eier i denne verden. Gods og bankkonto. Avtar dette, så synes alt håp å være ute. Et hjerte som er opptatt med å telle penger. Her ligger en annen avgud,

ofte skjult under begrep som sparsomhet, varsomhet, en rett forvaltning av midlene o.l.

For andre er det seksualdriften. Uansett hva fornuft, forstand og skamfølelse måtte si, så gis disse ting et så stort rom at det snart fyller hele hjertet. Urene fantasier godt oppbygget av urene filmer, blader og skrifter, som i neste omgang fører til urene handlinger. Jeg vet at enkelte unge ihvertfall, kan streve veldig med disse ting. Da er et godt råd når det gjelder det rent praktiske ihvertfall; hold deg borte fra de steder hvor fristelsen er. Hent ikke brenne til ilden! Og videre, vend deg ikke imot fristelsen, i noe forsøk på å overvinne den, men vend deg til Jesus, slik som Han er åpenbart i ordet, som den som soner og beseiret *din* synd.

Dette er kanskje en av de fremste avgudene i dag, og den som våger å tale imot dette, utukt, synd, må regne med et hylekor av hån og latterliggjørelse av dem som ligger under for denne avgud. Dette er djevelens fremste våpen, for han kjenner oss i vår synd. Hån og latterliggjørelse frykter vi kanskje fremfor noe annet. Dette går igjen på vår *selvdyrkelse*. Vi hegner om vår *egen person*. Vi er alle underlagt synd, og faller hver på vår måte! Men i kjølvannet av denne avgud følger utrolig mye lidelse. Nedbrutte, ødelagte sjelsliv, kjønnsykdommer,

livslede, selvmord, skilsmisse, skilsmissebarn, fosterdrap, ja, det er ikke lite som ofres på denne avguds alter. Ikke å undres på at djevelen kjører dette våpenet så sterkt frem!

Og slik kunne vi fortsette. *Alt* som tar Herrens plass i menneskehjertet. *Alt!* Ikke bare det som i seg selv er synd, det ser vi av beretningen om kongesønnens bryllup. *Forretningen - kjøpt meg et par okser - tatt meg en hustru* o.l. ting.

Du skal ikke ha andre guder enn meg. Her er ikke noe slingringsmonn. Ikke noe dersom, hvis, såfremt, ifall, men kort og klart så et barn kan forstå det. *Du skal ikke -*

Dette bud holder Jesus for det fremste i loven. Den som ikke oppfyller dette bud oppfyller heller ikke noe annet, for hans *hjerte* er da ikke rett for Gud! Han holder ikke budet av kjærlighet til Gud og sin neste, men i egenrettferdighetens og egenkjærlighetens tjeneste, for å berge *seg selv*!

Jesus oppfylte dette bud, gjennom hele sitt liv. Joh. 8,29, og vi ser det til fulle på korset, der Han midt i sin egen smerte og fornedrelse ikke tenker på seg selv, men ber for sine fiender, og fører en røver til frelse.

Det skulle du tenke på som høy-
røstet erklærer at du vil følge Jesus etter!. Nå vet vi også utifra Guds eget ord, Han har altså åpenbart oss det, at det menneskene som blir funnet med synd innfor Den Hellige

Gud, kommer til å gå evig fortapt i en altfortærende vrede. Denne ild fortærer alt som ikke er fullkomment rent og godt. D.v.s alt som ikke er *av Gud!* Du har sikkert kjent noe av denne ilden i deg!

Derfor, bedra ikke deg selv, du som går mot evigheten, i den falske trøst og forhåpning, at Gud forlanger da ikke det umulige!

Skulle Herren la seg avspise med henders og føtters tjeneste, mens avgudene får hjertet? Ikke mange tenker dette, men svært mange praktiserer det, til evig ulykke for seg selv.

Jeg er Herren din Gud. Du skal ikke ha andre guder enn meg.

Einar Kristoffersen

FRED!

Tone: Jeg har så lun en hytte

1. Det er så godt å eie, å have fred med Gud, å vandre på de veie, som står i Herrens bud.
Da skal vi sikkert havne i Himmelen engang og synge Lammets sange, i evigheten lang.
2. Men ofte blir det smerte, på veien hvor vi går, med bange tvilsomt hjerte, akk mon jeg målet når.
For når vi ser tilbake, på våres mange år da må vi dypt beklage, der er så mange sår.
3. Da er det godt å vite, at vi til hver en stund, vi ses i Himlens rike, der er vår frelses grunn.
For vi barn er blivet, da vi for nåden stod og der er navnet skrevet, med Kristi eget blod.
4. Og en gang skal det lykkes, med Herrens store makt, vi bort fra jorden rykkes, for alt er jo fullbrakt.
Og alle bitre tårer, som her på veien fløt og alt som hjertet såret, er glemt i Herrens skjød.
5. Til slutt vil jeg deg bede, som går på syndens vei, å kjære gjør deg rede, for Jesus elsker deg.
Han gir deg kraft å vandre, på Himlens smale vei for han har alt forandret, på styrke fattes ei.

John Støle

Dobbeltheten i Jesu og våre kår

Det er en underlig ting at alt det som sies om Jesus, må sies i en rekke av «dobbelte sannheter». Vi sier jo: Han er konge og tjener. Han er yppersteprest og offerlam, han er profet og hyrde, han er allmektig og avmektig, han er fullkommen og dog synder, han er allestedsnærværende og dog bundet til de steder hvor hans venner er, han er uten enhver grense og dog begrenset til å være et menneske osv. Slik også med hans kår i verden: han ble elsket og dog hatet, han ble velsignet og dog forfulgt, han ble æret og dog vanæret, han ble fornedret og dog opphøyet, han ble tilbedt og dog forbannet, han ble til vekkelse og dog til forherdelse, han ble til frelse og dog til anstøt, han ble hovedhjørnesten og dog snublesten osv. Alt dette «dobbelte» var han som *stedfortreder*, men han var det også til like som *forbilde* for alle Guds barn.

Derfor er det en himmelsk visdom å få lære av dette, nemlig at også alt det som kan og bør sies om en *kristen*, alltid må sies i en slik rekke av «dobbelte sannheter».

Paulus har uttrykt det fint, hvor han taler om sine kår i verden:

«Vi er alltid i trengsel, men ikke kuert, tvilende, men ikke mistvilende, forfulgt, men ikke oppgitt, nedslått, men ikke tillintetgjort, alltid

bærende Jesu død med oss i legemet, forat også Jesu liv skal åpenbares i vårt legemene. For ennu mens vi lever, overgis vi stadig til døden for Jesu skyld, forat også Jesu liv skal åpenbares i vårt dødelige kjød». (2. Kor. 4,8 flg.) Og atter en annen gang skriver han: «Vi viser oss i alt som Guds tjenere:... i ære og vanære, med ondt rykte og godt rykte, som forførere og dog som sandrue, som ukjente og dog velkjente; som de som dør, og se, vi lever, som de der refses og dog ikke ihjelslås, som bedrøvede, men alltid glade, som fattige, som dog gjør mange rike, som de der intet har og dog eier alt». (2. Kor. 6,4 flg.)

Dette er ikke bare en apostels kår i verden. Det er i større eller mindre grad enhver *kristens* kår i verden.

Måtte vi skjønne at dette er noe guddommelig i selve *kristenlivet* - så at vi ikke blir mismodige, når det samme må sies om vårt liv.

Slik har det seg også med det som kalles *Åndens frukter* i en kristens liv. I det kjente sted Gal. 5,22 flg. nevner Paulus visselig bare *en rekke* av slike frukter: kjærlighet, glede, fred, langmodighet, mildhet, godhet, trofasthet, saktmodighet, avholdenhet. Og han nevner her bare den ene rekke, fordi han setter den opp mot rekken av *kjødets* gjer-

ninger. Men tar vi for oss det som Skriften sier om Åndens frukter også andre steder, så skjønner vi at også disse må beskrives i en dobbelt rekke:

Kjærlighet - og dog hellig hat til synd. Glede - og dog inderlig sorg over oss selv, og over verdens ondskap. Fred - og dog bevende uro for vår egen og andres frelse. Langmodighet - og dog ingen unnfallenhet overfor kjødet i oss og verden utenfor oss. Mildhet - og dog ingen ettergivenhet på Guds ord og sannhet til gudfryktighet. Godhet - og dog ingen lunkenhet og makelighet. Trofasthet - og dog ikke være tro mot mennesker på bekostning av troskapen mot Gud og Ordet. Saktmodighet - og dog ikke oppgi sin nidkjærhet, som Guds Ånd har tent i hjertet. Avholdenhet - og dog ingen lovtrelldom og forskriftkristendom.

Å, hvor vi trenger å høre og lære denne visdom, vi som vandrer med Guds elskede Sønn. Dette er så langt utover hva kjød og blod kan fatte og fordra. Det er helt hinsides alt hva «moral», «etikk» og «sedelære» kan skildre som et verdifullt menneskeliv. - Og fordi kjød og blod ikke fatter det, så er det så få, selv blant dem som preker Kristus og bekjenner hans navn som skjønner det. For her er det ikke nok å kunne si «Herre, Herre!» Dette erfares bare av dem som etter sitt

hjertes indre drift ved Guds Ånd jager etter Gud Faders vilje og Jesu navns ære.

I denne forbindelse vil vi også nevne et ord fra Skriften overfor en villfarelse som er meget utbredt i våre dages «kristelig-religiøse» liv og virksomhet.

Det lyder omtrent alle steder, at når et menneske blir omvendt, så skal han også være med å være «menneskefisker», «livsforvandler», «misjonær» osv. Og uten all tvil inneholder dette en ekte bibelsk tanke. Men denne tanke har også en «korrektur» i en annen sannhet. Det kan ikke etter Skriften sies ubetinget bare dette at vi som kristne skal være menneskefiskere. Det må settes et ord ved siden av, så også dette sies «dobbelt». Det ser vi aller best dersom vi gir akt på den oppgave og kallsgjerning som Esaias fikk da han ble omvendt. Han fikk nemlig *ikke* den oppgave å være «menneskefisker» til *frelse*, men den oppgave å gå ut og *forherde* hjertene ved Ordet. (Es. 6,9 flg.)

Det var jo en forferdelig oppgave. En overmåte lidelsesfull gjerning. Og dog *Guds* gjerning.

Hvordan kan vi forklare oss slikt?

Det heter så ofte nå for tiden at dersom bare de kristne *levde* som de lærte, levde Guds vilje, så skulle de endevende verden på kort tid. Dette jødiske snakk har ingenting med Guds ord å bestille. Jødene

skal ha det ordtak, at dersom alle jøder bare overholdt sabbaten en gang, så ville Guds rike komme til dem. Ja, det er noe ekte jødesnakk, lovprat, dette snakk om at bare de kristne levde slik og slik, så skulle verden bli «revolusjonert».

Jesus levde det fullkomne liv. Og ganske riktig: til en begynnelse ble dette liv årsak til veldige vekkelser, så tusener på tusener strømmet sammen, glemte både tid og sted, glemte både hjem og arbeide, klær og mat - og kunne være hos ham i ørkenen i dagevis med både kvinner og barn. - Men da han nå ville føre disse *vakte mennesker* videre inn til hemmelighetene i sitt samfunn, og fortelle dem at han som Guds Sønn

var deres frelser, ja var Gud selv, kort sagt: da han ville føre de vakte til sann *omvendelse og tro* (Johs. 6-8), da fikk sannelig pipen en annen lyd. Da trodde de han var besatt og gal, da forekom det dem som om han spottet Gud. Da kunne de sannelig til og med gå med på å rope «*korsfest*» mot ham som hadde vakt dem.

Ganske på samme måte skal vi få erfare, dersom det ellers er sant at vi *lever* kristenlivet, og ikke bare snakker om det og teoretiserer om det.

(Forts. neste nr.)

(Fra «Rettferdiggjort av tro»
av O.V. Sendstad)

Reiseruter høsten 1991

<i>Lars Fossdal:</i>	Matre, Straume, Brekke, Sannidal, Tyssebotn, Namndalen.
<i>Einar Kristoffersen:</i>	Oslo, Varhaug, Bygland, Tørvikbygd, Stord, Håvik, Dalekvam.
<i>Godtfred Nygård:</i>	Haugesund, Vikebygd, Sannidal, Dimmelsvik, Norheimsund.
<i>Olaf Klaveness:</i>	Bømlo, Randaberg, Tysværvåg.
<i>Sven Berglund:</i>	Randaberg, Hedrum/Kodal.
<i>Oddvar Lønnerød:</i>	Hageberg, Askim.
<i>Reidar Linkjendal:</i>	Bø, Askim, Randaberg.

Referat frå årsmøtet

Solborg Folkehøgskule 1991

NLL hadde sommarskule med årsmøte på Solborg Folkehøgskule i Stavanger 17. – 21. juli.

Det var omlag 175 faste deltakrar, men fleire kom og var med på møta.

Gjennom året har ein og hatt møteveker på fleire nye stadar. Sjølv om ein kanskje ikkje ser dei store, synlege resultata av arbeidet, har me like vel Guds lovnad på at Ordet som er sådd, skal bera frukt i si tid.

Det er viktig å ha ei klar og bibelsk forkynning. I den seinare tid har det og fleire gonger vore oppe å starta eigen bibelskule. Dette vart hovudsaka på årsmøtet.

Dersom Herren no har opna veg, er me då villige til å ta på oss det som kallet fører med seg?

Dette spørsmålet vart lagt inn over flokken.

Under møtet kom det fram ulike syn. Men styret fekk stort fleirtal for å arbeida vidare med saka.

Dersom det vert snakk om kjøp av lokalitetar, skal dette takast opp på årsmøtet, evt. ekstra møte.

Dei som gjekk ut av styret var Ragnar Opstad og Ingebrigt Sørfonn. Sørfonn fråbad seg attval.

Det nye styret er no Karl B. Bø, Randaberg, Håvar Fjære, Sandefjord, Reidar Linkjendal, Sandidal, Ragnar Opstad, Nærbø, og Johannes Straumstein, Tørvikbygd. Karl B. Bø vart attvald som formann.

Anlaug Skutlaberg